

Дончо Цончев
Кавалерите

На Геле. Той знае защо.

А сега, уви, ще научат и читателите.

Те се появиха в кафенето на луксозния хотел така, че след десет секунди всички бяха ги забелязали и вече говореха само за тях. Единият носеше американска шапка с огромна периферия и приличаше на Джон Уейн. Под брадичката на другия се бе разперила голяма папионка на точки – нещо в маниера и държанието му напомняше силно Джон Траволта.

Без да бързат, тези мъже се настаниха на масата, откъдето някой им махна с ръка. Поръчаха кам-пари и по едно остро късо кафе за всички. По една кутия „Дънхил“. По един сандвич...

– Моля да ме извините – каза сервитьорът, – но тук сандвичи не сервираме.

Джон Уейн му даде знак да се наведе и нещо му прошепна на ухото. Сервитьорът кимна и се отдалечи. Докато изпушат по една цигара и разменят някоя дума, сандвичите се появиха.

Другите на масата бяха трима и, общо взето, всички се познаваха. Даже този, който бе махнал с ръка на кавалерите, знаеше името на единия от тях, защото бе казал още тогава: „Къде си ти бе, Геле?“

– Това кампари взе да ми досажда – въздъхна Джон Траволта с папионката.

Джон Уейн щракна с пръсти и сервитьорът въпросително застана край него.

– По едно уиски – каза огромната периферия. – За всички. Ти знаеш какво.

Един от тримата заварени рече:

– Ама...

Малкият човек с голямата папионка само вдигна ръка, а другарят му с нотка на отчаяние заяви, че ще го обидят.

Дойдоха две хубавици и казаха „добър ден“. Един от заварените на масата скочи да им търси столове. Но Джон Уейн и Джон Траволта вече бяха прави и изискано посочваха на дамите свободните собствени места.

Сервитьорът се намеси, за да направи нещата удобни за всички, и след малко вече се знаеше, че дамите са просто Мая и Крус.

– Извинете – попита Джон Траволта, – това Крус малкото име ли е или фамилното?

Дамата погледна за миг онзи, който ги бе поканил, и бавно дръпна от дългата си кафява папираса.

– Да – каза погледнатият.

Джон Траволта чакаше отговора търпеливо, но онзи го бутна с крак

под масата, кимна му и повтори:

– Да.

Джон Уейн се засмя и се опита да извини своя приятел за любопитството. Той така правел, милият, винаги, когато нещо силно го впечатлявало. Мъж, жена, предмет, растение – нямало значение какво. Просто започвал да разпитва. Изгубвал най-добрия си тон, защото се увличал. Но това е човешко, нали. Както в онзи виц, където петелът срещнал змията – знаете ли го?

– Не – каза онзи от мъжете на масата, който през цялото време досега беше мълчал.

Големият човек с шапката, приличен на артиста Джон Уейн, разказа вица на всички и те се смяха. След това се опита да поръча по още едно уиски на глава, като преди това се информира за предпочитанията на дамите. Но срещна категоричната любезна съпротива на Погледнатия, който просто стана и след като хлътна в близкостоящите тъмноцветни отблясъци на Корекомчето, донесе тумбеста бутилка с черен етикет.

– На такова място прилича да има пиано – каза Джон Уейн сантиментално, когато сред изисканото веселие половин час по-късно някой от масата тихичко бе започнал да пее.

– То има – каза онзи, който до вица за петела и змията бе мълчал. – Само трябва да се преместим на мезанина.

Всички одобриха идеята да се преместят на мезанина и го сториха.

С влизането в тази разкошна зала, където клиентите бяха само двама японци и един екваториален човек, Джон Траволта седна пред пианото и мощните, но нежни звуци се разлиха в стаения околнен лукс. Бързо се разбра, че този човек свири като факир. Сервитьорките, които в момента нямаха особена работа, също се бяха захласнали в музиката на живо и после ръкопляскаха заедно с другите. Единият от японците се засмя. Екваториалният човек едва удържаше танца в дългото си кокалесто тяло. Стана страхотно гот, всичко. Дойдоха още две момичета и се огледаха къде да седнат. Погледнатият и Мълчаливият се погледнаха мълком. Но докато вземат някакво решение, Джон Уейн вече бе при новите момичета и нещо преговаряше с тях.

След една минута той ги представи на масата: Златка и Сичето.

– Моля да ме извините – каза Джон Траволта, който бе оставил за малко пианото, да се подкрепи с кафе и цигара. – Но това Сичето от Сийчето ли идва или от нещо друго?

Сичето погледна Джон Уейн и бавно запали цигара, а той отговори на своя приятел вместо нея:

– Да.

Крус се засмя силно. Мълчаливият изведнъж хвана с две ръце лицето на Мая и я целуна по челото.

– О! – каза тя.

Джон Траволта този път само обясни на Сичето, че когато срещне нещо много хубаво, независимо дали то е мъж, жена, предмет, растение – започва да губи най-добрия си тон и да задава въпроси например като този, който вече беше задал, или пък като този сега: „Искате ли да потанцуваме?“

– Но как? – попита момичето. – Още не са пуснали магнета.

– Аз ще свира на пианото.

– Но как? – повтори момичето, като че ли самото то беше записано на магнет и някой го бе върнал пет секунди назад.

– В какъв смисъл? – попита Джон Траволта, като стискаше нежно ръката ѝ.

– Щом вие ще свирите...

– Ще танцуваме от разстояние с вас – прекъсна я той. – Аз ще свира и ще ви гледам как танцувате с моя приятел. Обичам хубавото, разбирате ли? Аз не съм егоист. Аз не съм и лаком. На мене ми стига да ви гледам. Честна дума.

Той обясни на своя приятел с две думи всичко това и седна пак пред пианото. Звучите се разляха красиво и докато толкова бързият Джон Уейн се поклонил на момичето, екваториалният човек вече бе го прегърнал и двамата бавно полюшваха ханшове.

Пианистът се облещи, но продължи да свира. Той – единият от двамата големи кавалери – не можеше да си позволи да спре. Нищо, че друг така грубо му бе взел Сичето. Нищо, че тя дори не го погледна съчувствено, а просто като че ли се обърна само да види откъде идва музиката.

А Джон Уейн – макар така измамен до подигравка – прояви своето кавалерство в две части. Първо, изчака танца до края. Второ, покани екваториалния човек към тоалетните, където с един удар го прати в страната на сънищата. Онзи беше с бял костюм – лежеше на пода като кибритена клечка. Когато Мълчаливият и Погледнатият дойдоха мълчаливо и погледнаха, хванаха се за главата.

– Какво си направил ти, бе! – прошепнаха едновременно.

– Бях длъжен – каза Джон Уейн, докато си миеше ръцете. – Заради моя приятел.

– Но това е Мбуто-Мбатю! Боксьорът! Вицесветовният шампион!

– Толкова по-зле за него – каза Джон Уейн и като се посреса, върна

се при компанията да изкара желанието от приятеля му танц със Сичето.

Джон Траволта сега надмина себе си. Последните акорди взе, като се бе изправил на ръце върху клавишите – краката му допираха гирляндите.

Мръкна. Джоновците поканиха всичките на вечеря. На масата в ресторанта ги чакаше букет и „резерве“. Тя беше голяма и събра още няколко души, които се оказаха познати на някого от досегашния състав. Тук имаше оркестър и с течение на времето се оформиха двойки – в прекрасни нежни отношения.

Тези отношения стигнаха до спонтанни целувки пред очите на цялата общественост в нощния бар и до предложения за женитба. Пръв за това се сети малкият Джон, а веднага след него и големият.

– Специално за Геле и за неговата компания: „О, соле мио!“ – обяви по микрофона диригентът от името на оркестъра и персонала на заведението.

Бяха овации, нови целувки и петолевки.

Съмна. Групата от двойки поемаше свежия утринен въздух и бавно се носеше към спирката на трамвая. В момента нямаше таксита, но предложението на Джоновците фиестата да продължи на аерогарата, където вече бяха отворили, все пак трябваше да се приеме.

Щъкаха хора с банални задачи и грижи. Влачеха си краката сънени ученици и отегчени от дългата нощ пенсионери. Бързаха клиентите и клиентките на околните детски домове – прегърнали скъпите заложици.

– Каква картина – прегракнало каза Джон Траволта. – Ах, каква картина – повтори той с тъга, но и съчувствие.

– Коя? – попита го Сичето, увиснало с отчаяна нежност на ръката му.

– Въобще – каза той и изведнъж спря с отворена уста.

Две жени на средна възраст се бяха отделили от малката навалица на трамвайната спирка и идваха право към артистичната група.

Едната беше много едра и носеше пълна отсега мрежа.

Другата – дребна и суха – беше се пребрала като жетварка.

Разстоянието се скъсяваше бавно, Джон Траволта стоеше все така – с отворена уста. До него беше и другият Джон, големият – интимно обграден от Мая и Крус, самите те впечатляващи отдалеч този утринен свят.

Жетварката усили ход (обувките ѝ бяха гарсонски, отдавнашни), застана пред него и вдигна глава, за да срещне очите му. Плесницата

отекна в тишината като изстрел, широкополата шапка на големия човек буквално подскочи от главата му и литна като птица.

Голямата жена с пълната отсега мрежа застана пред малкия Джон и вторачено гледаше Сичето.

– Геле! – изрева Джон Уейн и като почти избягна втория шамар, навеждайки се за шапката, хукна с все сила назад.

Нареченият Геле – или Джон Траволта, все едно, – лишен природно от едро тяло, но надарен с толкова други неща, успя с такава ловкост да се наведе, че тежката мрежа само лизна косата му и се стовари върху крехкото Сиче.

То изписка, детето, и може би падна на тротоара.

Но Геле – Джон Траволта, кавалерът – не видя това, тъй като беше вече с гръб и бягаше колкото може след голямото тяло под широкополата шапка.

Той трябваше да го стигне, на всяка цена.

Защото кое е на този свят толкова некавалерско, колкото да изоста-
виш приятеля си?

КРАЙ

© 1983 Дончо Цончев

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Дончо Цончев
ПРАЗНИК БЕЗ ПОДАРЪК

I издание

Рецензент Кръстю Куюмджиев
Редактор Стефан Поптонев
Художник Веселин Павлов
Художествен редактор Александър Хачатуриян
Технически редактор Тодор Бъчваров
Коректор Нина Велчева

Издателски № 7082

Дадена за набор на 6.I.1983 г.

Подписана за печат на 10.IV.1983 г.

Излязла м. май

Печатни коли 11,50. Издателски коли 9,59

Условно-издателски коли 9,53.

Формат 84×108/32. Тираж 20 110

Цена 1,20 лв.

Код 22/9536222211/5605-9-83

Партиздат – София, бул. „В.И.Ленин“ № 47
ДП „Д. Благоев“ – София, ул. „Н. Ракин“ № 2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3183>]